

Vg
6428

F. K. 62.

23

Vg
6428

MEMORIAM
MELANCHTHONIANAM

ORATIONE

D. XXX APRIL. cIo Io cc LX

DE

SINGVLARIBVS PHILIPPI MELANCHTHONIS MERITIS IN REM
SCHOLASTICAM GORLICENSEM

PVELICE IN GYMNASIO HABITA

RENOVATAM

AMPLISSIMO SENATVI
SACRAM ESSE CVPIT

SIMVLOQE

LVSTRATIONEM VERNAM GYMNASII

D. XIII MART. INSTITVENDAM

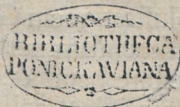
INDICIT

M. FRIDERICVS CHRISTIANVS BAVMEISTERVS,

AVGVSTI GYM. GORL. RECTOR

GORLICII, cIo Io cc LXI, d. XII MART.

EX OFFICINA FICKELSCHERERIANA.

V I R I
AMPLISSIMI EXCELLENTISSIMIque
PATRONI PIE COLENDI.

Perlubenter, iussu et auctoritate VESTRA, Melanchthonis memoriam, d. xxx Apr. anni proxime elapsi, quo ante ducentos annos obiit, oratione solenni renouaui. Quod pietatis officium Manibus Melanchthonianis tanto magis debebatur, quanto insigniora sunt merita, quibus Philippus, ut omnes propemodum Germaniae scholas, ita uel imprimis Gorlicensem, ornauit. Vt sciat ergo, si qua futura est, posteritas, quantum fuerit VESTRVM, Patroni, Melanchthonianae memoriae pie inuiolateque tuendae studium, quanta in Gymnasio ornando diligentia, oratiunculam hanc, sub Vestris auspiciis, foras dandam putauit, prolixissimae Vestrae in scholam nostram eiusque emendatorem, uel potius conditorem, Melanchthonem, uoluntatis testem. Rogo VOS, quanta maxima possum obseruantia, maioremque in modum, ut hanc Vestram beniuolentiam nobis seruetis perpetuam, Gymnasiique rationibus in posterum benignissime prospiciatis.

Cuius quidem prouiduae curae, pro salute nostra excubantis, nescio, an luculentius possitis edere documentum, quam si lustrationem Gymnasii, d. xiii Mart. in prima Classe instituendam, perhonorifica VESTRA praesentia cohonestare haud dedignati fueritis. Id, quod VOS obseruantissime enixeque rogitō. Dab. Gorlicii, cl̄o ccLXI, d. xii Mart.

A. O. O. H.

Si qua unquam temporum, rerum publicarum, religionis denique ipsius optimarumque artium conuersio tradi litterarum monumentis, et ad omnem posteritatis memoriam commemorari meretur, eas profecto status publici Germanici, sacri, ciuilis, litterarumque uicissitudines, quibus saeculum decimum sextum ab eius ortu per quinquaginta amplius annorum decursum insigniebatur, tam notabiles effecit rerum diuinarum cultiorisque doctrinae reparatio, ut inde ab eo tempore uniuersus orbis de integro quasi conditus esse uideatur. Cum enim ante hoc tempus barbaries, informe illud horrendumque monstrum, ui dominatuque suo, ita oppressisset omnia, ut pro sapientia superstitione, pro mansuetioris humanitatis cultu morum ferocitas indomitaque licentia, pro liberaliori doctrina foedissima ignorantia regnaret ubique, ubique sacra profanaque pollueret omnia; diuino ita erat prouisum consilio, ut, hoc demum saeculo, ad reparandam rempublicam Christianam instaurandasque meliores artes ex omni aeternitate diuinitus destinato, ueritatis lux, spississimis inscitiae superstitionisque tenebris discussis, laetius prorumperet, splendoreque suo, latissime disseminato, omnem Europam collustraret.

Eloquentia, quae, tot foedissimis dedecorata corruptelis, diu iacuerat inculta neglectaque, nouo cultu mirifice exsplendescibat, exquisitior utriusque linguae cognitio, in exilium per tot saecula acta, decori dignitatiue suae restituebatur, historia, antiquitatum studium, poësis, omnesque, quas humanioris litteraturae ambitus continet, artes et disciplinae, felicissimis auctae incrementis, fines suos longe lateque proferebant, scholae et academiae condebantur, conditae aliae, deterso pristino situ et squalore, emendabantur.

A 2

Ad

Ad quam quidem temporum litterarumque felicissimam reparationem, ex consilio diuino periciendam, cum prouidentia diuina eruditissimorum uirorum ministerio adiumentisque uteretur, tot diuinitus excitati uiri, omni scientiarum genere perpoliti, summique liberalioris doctrinae uindices ad extirpandas superstitionis barbariaeque corruptelas, uelut agmine facto, concurrebant, medicas manus inueteratis reipublicae Christianae et litterariae morbis sanandis adhibitori. In quibus quamquam non facile quisquam est eruditorum saeculi decimi sexti, qui non ob eruditionis ubertatem et copiam nominis immortalitatem gloriamque consecutus sit perennaturam, omnibus tamen palmam dubiam facit PHILIPPVS MELANCHTHON, cuius uel solum nomen elogium est. Hic, quem eruditissimus quisque eruditorum oraculum appellat, quem praeceptorem omnis Germaniae ipsi exteri habendum salutandumque esse recte existimant, hic, inquam, tanti tamque diuini ingenii, tantae, tamque exquisitae doctrinae, tantorumque meritorum philologus, philolophus, theologusque religioni litterisque quantum attulerit incrementi, si dicendo percensere uellem, uerendum mihi esset omnino, ne rerum proponendarum obruerer multitudine.

Quod quidem quamuis eiusmodi fit, ut me a proposito merita uirtutesque Melanchthonianas enarrandi detertere uideri possit, pietatis tamen legibus gratique animi religione et sensu me hodierno die extimulatum sentio, ad memoriam tanti tamque felicitis optimarum artium religionisque instauratoris, in illustri Vestro consessu, Auditores, in hoc bonarum mentium sapientiaeque sacrario renouandam.

Incidit, si Calendarii noui rationes ineamus, in diem Aprilis tricesimum mors Philippi Melanchthonis, qui ante hos ducentos annos gloriosissimo uitam exitu concludit. Huius diei, ad omnem posteritatis memoriam commemorandi, omnibusque religionis uerae litterarumque cultoribus grata mente recolendi, huius, inquam, diei solennia pio festoque ritu celebrare, tanto magis nostrarum partium esse existimo, quanto plura et insigniora sunt merita, quibus Melanchthon scholam nostram nascentem, inde a primis incunabulis, ornauit, auxit, illustrauit. Ita autem dicendi rationem nunc instruam, ut quam potest fieri breuissime ostendam, neminem eruditorum, post hominum memoriam, de re scholastica melius promeritum esse, quam Philippum Melanchthonem, omnium, qui sunt, fuerunt, erunt, peritissimum, felicissimumque scholarum conditorem, patronum, uindicem, et amplificatorem.

Ad quod uero cum uoluntatis, quam uirium facultatisque, plus me adferre uideam, benignius interpretabimini, si, quod possum, non quod uolo ac debeo, in enarrandis meritis Melanchthonianis praestitero.

stitero. Vestra certa humanitas, Auditores, tot iam spectata docu-
mentis, sperare me, imo confidere iubet, fore, ut perbenignas mihi
praebentis aures, id quod maiorem in modum a uobis peto.

Cogitanti mihi, quae potissimum dotes uirtutesque in eo requirantur, qui de re scholastica bene mereri uelit, uel docendo, uel disciplinae finibus regundis, uel uniuersa reipublicae scholasticae *oikonomia* ordinanda, morbisque eiusdem sanandis, cum alia plura ad animum occurrunt, tum uero tria haec inesse oportere existimo, exquisitam doctrinam et bonarum artium uarietatem copiamque, prudentiam, ueramque in Deum pietatem. Nisi enim is, qui rei scholasticae rationibus consulere cupit, omnes eruditionis, quae ad munia scholastica obeunda requiritur, partes habuerit perspectas, quid ab eo consultore, aut, si mauis, emendatore utilitatis expectabit res scholastica? Qui fieri poterit, ut, quid recte fiat, quidue minus in schola, perite iudicet? Qui fieri poterit, ut, quae ineunda sit uel docendi uel discendi ratio, magistris iuuenibusque demonstraret? Num putabimus, eum rei militaris rationibus consulere posse, qui nunquam arma tractauit, nunquam castra uidit?

Latissime autem patet eruditio scholastica, neque tam arctis exiguisque concludi debet finibus, ut unius disciplinae cultura exercitationibusque terminetur. Humanitatis elegantioris disciplinas nisi quis pertractatas habuerit, nisi linguae latinae, graecae, aut etiam hebraeae, cognitione solida quis imbutus fuerit, nisi historiae, poeseos, antiquitatum et eloquentiae amoenitates ita animo intelligentiaque complexus fuerit, ut philologi nomine laudeque dignus censeatur, num istum putabimus de re scholastica perite iudicare posse, num merebitur de scholis scholasticae eruditionis ignarissimus?

Quae quidem omnia si mecum contempler, Melanchthone, inuenio, ad bene merendum de re scholastica aptiorem fuisse neminem. Eum enim si demonstrauero, Auditores, philologum fuisse sine exemplo maximum, et inde ab orbe condito, dicam, quod res est, eruditissimum, unus quisque uestrum, opinor, intelliget, aut neminem aut Melanchthonem solum rei scholasticae eiusque incrementis consulere potuisse. Cum enim, inde usque a prima infantia, admirabilem memoriae ingeniiue uim ostenderet, quae per artem et exercitationem ad prodigium usque et miraculum in ipso progressa uidebatur, cum singularem exquisitamque, ubi aetas paullum adoleuerat, iudicii limatissimi acrimoniam luculentis proderet indicitiis, cum denique incredibilem in interiores scientiae recessus penetrandi cupiditatem diuinis animi dotibus adiungeret, dubitari non poterat, Melanchthonem ad summa aliquando peruenturum. Ex hoc largissimo ingenii iudiciiue fonte illa redundabat scientiarum ubertas, illa eruditionis

nis

nis uarietas et copia, quae, tot parta uigiliis, tamque amplis aucta accessionibus et locupletata, ad tantam prouecta erat magnitudinem, ut neque ante illum doctior quisquam fuerit, neque post illum, si recte iudico, quisquam sit futurus. Admodum adolescentulus, paene potius puer et infans, optimarum artium scriptores, quos Graecia, benignissima quondam ingeniorum altrix, et Roma tulit, inexhausta legendi discendique cupiditate inflammatus, peruolutabat, conquisitosque & lectitatos libros ita in sanguinem, ut aiunt, succumque conuertere didicerat, ut optima quaeque scienter in futuros suos reponeret usus, ueterum opibus suae eruditionis opes omniumque retro saeculorum fortunis fortunas suas amplificaturus.

Hae scriptorum, ex omni antiquitate accitorum, diurna nocturna-que lectione id consequbatur, ut, abditas utriusque linguae diuitias studiosissime uenatus, non infitas modo, et, ut ita dicam, innatas uel Romani, uel Graeci, sermonis uirtutes penitus planeque perspiceret, uerum quoque ad ueterum, Ciceronis maxime, Caesaris, Nepotis, Terentiique scripta, tanquam ad castitatis elegantiaeque latinae obrussam, omnium, qui modo cunque ipsi obuenebant, scriptorum orationem exigendam arbitratus, de iis, quibus cuiusque linguae nitor et pulchritudo continetur, perscianter iudicaret. Laudi ducitur, et pulchrum habetur, pure castaeque lingua uti latina, scribendoque ea, quae acute cogitamus, terse, apte, ornateque explicare. At Melanchthon, quantus cultioris latinitatis uindex et magister, tantus inquinatae dictionis osor, non modo, quicquid calamo mandabat et literis, eo proferebat sermonis nitore, ut, cum se totum ad ueterum probatissimorumque scriptorum imitationem composuisset, uim ubertatemque Ciceronis, si orationes conficiendae essent, elegantiam Nepotis, proprietatem et facilitatem Caesaris, Taciti grauitatem, Veneres Terentii, Virgilii denique excelsitatem, Ouidii dulcedinem, si uersibus luderet et ingenio, felicissime effingeret, sed etiam, quoties ore et sermone senta animi exprimenda erant, tam suauiter, elegantissimo dicendi genere usus, in audientium animos auresque infuebat, ut, nisi incredibili quadam perfusus uoluptate, nisi Melanchthonianae eloquentiae admiratione impletus, ab ipso discederet nemo.

Testantur id scripta Melanchthonis, tanto elaborata ingenio, tanta confecta industria, ut Itali iis, ob latinitatem tersam castigatamque, incredibiliter delectentur, mirentur acumen eius Galli, suspiciant Batavi, et, ut quisque Germanorum est humanitatis studiosissimus, ita amplissimis eloquentiam eius elegantissimam, scriptis proditam pulcherrimis, ferat ad coelum laudibus et extollat,

Si

Si uel solam Grammaticam reliquisset posteritati Melanchthon, neque scripsisset praeterea quicquam aliud, uel hoc uno libro, omnium nationum suffragiis mirifice comprobato, tanto certius immortalitatem nominis esset consecutus, quanto uberiora sunt fueruntque semper commoda, quae in scholas, cum ueterum, tum nostra aetate, ex hoc libro, uel lecto diligenter, uel accurate explicato, redundarunt. Testatur id ingens eorum copia, qui ad Philippum, quoties uel Latinos, uel Graecos enarraret scriptores, Tubingae Vitembergaeque audiendum, tanta tamque inusitata frequentia confluebant, ut, Camerario teste, saepius bis mille et quingenti numerarentur auditores. Ex hoc fonte Melanchthoniano omnes, quot quot tum temporis continebat Germania, scholae suos irrigabant riuulos, nec ulla fuit fere Europae regio, quo non mitterentur ex schola Melanchthoniana uelut eruditorum coloniae, quorum disciplina gentes, ante id tempus bonarum artium rudes, expolirentur, quorum industria, doctrina, consiliisque uel scholae constituerentur, uel emendarentur constitutae, uel emendatae denique in flore conseruarentur. Quae quidem opportunitas, nisi a Philippicis, (ita enim tum temporis honorifice uocabantur discipuli Melanchthonis) expectari sperarique non poterat. Hi enim soli, Latinae Graecaeque linguae, et ceterarum, quae ad eruditionis scholasticae circum pertinent, disciplinarum erant peritissimi, hi soli libellos Melanchthonianos, in iuuentutis scholasticae usum confectos, recte accurateque interpretari nouerant, hi soli, methodo Melanchthonianae adfecti, uiam utriusque linguae discendae expeditissimam, sine salebris, sine scopulis monstrabant.

Quae quidem merita Melanchthoniana in omnis Europae, Germaniae maxime, scholas, nisi tam magna esse fateatur, ut maiora esse non possint, nae eum aut, quae illorum temporum fuerit incitiae miseriaque, fugit, aut, quanto in beneficio urbium rerumque publicarum habenda sit scholae bene constitutae conseruatio, profus uidetur ignorare. Hoc Germaniae beneficium, nisi a Melanchthone scholaeque Melanchthoniana, tum temporis sperari non poterat, cum nemo, nisi Melanchthon, nemo, nisi Melanchthonis discipuli, eo quidem saeculo, ob linguae Latinae et Graecae humaniorumque litterarum exquisitissimam cognitionem scholae uel condendae, uel regundae, uel conseruandae augendaeque esset peritior, unusque adeo omnium Philippus ad optime merendum de scholis esset aptissimus.

Alterum, quod, praeter linguae utriusque elegantiorisque humanitatis scientiam, ad bene merendum de scholis requiritur, quoque

quoque carere non potest is, qui uel constituendis moderandisque rei scholasticae rationibus praeesse cum laude fructuque cupit, uel medicas adferre uult manus uitiosis scholarum partibus sanandis, alterum, inquam, illud adiumentum recte existimatur sobria, sanaeque rationis futuris nixa, philosophia. Quemadmodum illud demum corpus sanum, uegetumque, et uere pulchrum iudicari debet, quod, succi calorisque natiui plenum, partes integras, easdemque mirabilibus et ad stabilitatem aptis commissuris coagmentatas habet, in quo item, ut Taciti uerbis utar, temperatus et bonus sanguis implet membra, in quo ipsos neruos tegit robor et decor commendat, illud autem umbra potius corporis, quam corpus dici meretur, quod, succo omni omnibusque uiribus exhaustis, corruptum, nulla uestitum carne, nullisque uenis neruisque corroboratur, ita, nisi rerum diuinarum humanarumque scientia, aut, uno nomine, philosophia succum quasi uitalem et sanguinem per omnes eloquentiae partes linguarumque cognitionem diffuderit, dubitari non potest, quin iners eiusmodi et odiosa loquacitas eloquentiae speciem mentiatur tantum, ipsaque doctrinae humanioris copia ad eruditionem umbraticam debeat referri.

Melanchthon, quantum iis, quae ad humanitatem pertinent, litteris, quantum euoluendis ueterum iuxta ac recentiorum historicorum monumentis tribuebat operae aut temporis, tantum in sobria et a scholasticorum fordibus repurgata philosophia, inuestigandisque naturae uiribus rerumque causis studii collocabat. Omnes philosophandi rationes expeditas habebat et pertractatas, nihilque erat tam obscurum, tam circumfusum tenebris, tam ab ipsa natura inuolutum, quod non peruaderet acie mentis et pertentaret. Miratur mirabiturque, dum suum litteris ac philosophiae statuet pretium, uniuersus, qua est cultior, orbis eximiam eius raramque perspicuitatem, qua complicatas animi notiones distinctius euoluere, et enucleata difficillimarum quaestionum exploratione ea quoque, quae a sagacissimi cuiusque intelligentia et sensu seiuncta uidebantur, ita enodare poterat, ut in conspectum uelut producere coramque demonstrare uideretur. Miratur mirabiturque, dum litterae erunt, eruditissimus quisque dialectices Melanchthonianae praecepta, non ex scholasticorum lacunis lulentis, sed ex ipsis Aristotelis fontibus hausta. Miramur, et nobiscum mirabitur posteritas ecclesiam philosophandi rationem, qua Philippus, expulso philosophantium uulgo, quod amanti odiosae, uel erga ueteres, uel erga recentiores omnia, ueritati parum aut omnino nihil tribuit, suo quamque rem momento ponderabat, rationesque acri et magno iudicio ab origine, causisque

que primis repetebat, expendebat. Quod cum scripta Philippica, pari cura ingenioque confecta, tam luculenter restentur, ut ea uel acutissimi nostrae aetatis philosphi, cum ob purum tertumque dicendi genus, tum ob rerum momenta, aptissimum lucidumque ordinem, lubentissime legant, dubitari non potest, Philippum, quantus fuerit philologus, tantum fuisse philosophum. His recte cogitandi beneque dicendi praesidiis cum esset cumulatissime instructus Melanchthon, quis saniora consilia ad iuuentutem scholasticam recte utiliterque instruendam, scholasque in reipublicae usum conformandas adferre poterat? Norant id mirabanturque Norimbergenses, qui, cum de schola constituenda inirent consilia, neminem, nisi Melanchthonem, auxilium opemque sibi in re tanti momenti adferre posse arbitrabantur. Publice scribitur a Senatu urbis Noricae ad Philippum. Inuitatur ad deliberationem de ludo litterario apud se aperiendo, uenit Melanchthon, operam auxiliumque allaturus. Spenglerus, qui tum a Senatus consiliis erat, consilia cum Philippo init, rogatque eum, ut peritos aliquos bonarum artium et litterarum uiros Senatu commendet. Commendauit, nec commendauit modo, sed adduxit quoque Eobanum Hessum, Camerarium, alios. Res feliciter successit, ac florere ex eo tempore scholae Norimbergenses, bonarumque artium ibi constituta Seminaria, quae fatus, ortus, incrementaque ferunt Melanchthoni in acceptis.

Si de Melanchthoniana rerum diuinarum intelligentia, si de accurata Scripturam Sacram interpretandi ratione, si de locis, quos scripsit, Theologicis, quos Lutherus tanti aestumauit, ut eos Canone Ecclesiastico dignos existimauerit, iisdemque, secundum Scripturam Sacram, meliorem existere librum negauerit, si de admirabili prudentia eius, quam tot in congressibus cum Regibus Principibusque, tot in Comitibus, in tot temporum difficultatibus periculisque demonstrat, quaeque tanta erat, ut nonnunquam uideretur degenerare in timiditatem, si de pietate, amore erga alios, litterarum praesertim studiosos, si de modestia, morum integritate, pietate, si de incredibili uulnera ecclesiae sanandi, scholarumque omnino omnium morbos exstirpandi studio et ardore, si de ceteris uirtutibus ornamentisque, quibus hic tantus, tamque post hominum memoriam admirabilis, totius Germaniae praeceptor enituit, si de his omnibus pauca tantum delibare uellem, in inensum excreceret oratio mea, nec tempus uoxque tam innumerabilibus Melanchthonis uirtutibus enarrandis sufficeret.

Id unum, non possum, quin fatear, me, uenerabundo tanti Viri cultu commotum, manes Melanchthonianos cineresque toties exsculari, quoties hanc scholam intro, atque in hoc Musarum templo, felicissimoque litterarum bonarumque mentium sacrario, quotidianas

B

mune-

179 6720 FK

muneris, mihi impositi, exercitationes oboeo. In incunabulorum primique ortus scholae nostrae memoriam si redeo, omnia, ex consilio institutisque Melanchthonianis, disposita fuisse et conformata, inuenio. Primi, qui huc ad instituendam iuuentutem mittebantur, ex schola Melanchthoniana progressi, Philippicam docendi rationem introducebant, et nonnisi Melanchthonianis libris explicatis, eam uniuersae scholae ordinandae regundaeque rationem inibant, ut omnia ad institutionis Melanchthonianae, in Academia Vitembergeni celebratae, leges normamque attemperarent. In quibus numero Trocendorfium, at quantum uirum! qui disciplina et eruditione Melanchthonis limatus, ad inferiores Classes scholae huius regundas accessit, at Graece tam doctus erat, ut ipsis superiorum Classium Magistris et Rectoribus Plutarchum, cetrerosque scriptores Graecos, uia et ratione Melanchthoniana progressus, interpretaretur. Ludouici, florentissimus felicissimusque Gymnasii huius quondam Rector, nihil, nisi Melanchthonianum, in scholam hanc admitti uoluit. Epistolam ad Romanos, ut hoc utar, per quadraginta, amplius, annos, in Academia Vitembergeni ita litterarum studiosis explicauerat Philippus, ut ex Graecae linguae recessibus, et Philologiae Grammaticesque adiumentis plurimum lucis affunderet epistolae Paulinae, quam singulis quatuor annis ad finem perduxerat. Quam eandem ingressus uiam Ludouici, quarto quoque anno, Epistolam ad Romanos alumnis Gymnasii explicauit, nec a Melanchthoniana interpretandi ratione, ne latum quidem unguem, discedendum existimauit.

Tot ergo, et tanta incrementa, quae, breuitati seruiturus, silentio praetermitto, cum debeat schola nostra Philippo et Philippicis, nonne, pietatis lege commonefacti, omni ope id agendum nobis putabimus, ut Manes Melanchthonianos, hoc praesertim emortuali die, omnibus, quibus possumus, honorum ornamentis prosequamur, monumentumque, aere perennius, tanto uiro, tamque felici scholae nostrae conditori emendatorique, exstruamus. Viues ergo in animis nostris, Philippe, Tuisque laudibus auditoria nostra tandem personabunt, quamdiu haec schola, quae, ducentos fere annos, Tuis consilii adiuta, felicissime stetit, litterarum, religionis, ueraeque sapientiae institutis, praeceptisque laetabitur, et ut laetetur ad finem usque saeculorum omnium, ita cum optimo quoque opto, ut magis ardentiusque non possim.

Quod reliquum est, rogamus DEVM immortalem, ut, rebus nostris semper florentibus, seruet PATREM PATRIAE sospitem, et inter tor ancipites rerum temporumque conuersiones, tranquillum et incolumem, ut Patriae tandem medeat vulnibus, ut SENATVI AMPLISSIMO, discussis turbarum nubibus, serenam reddat lucem, fortunaeque secundioris perpetuitatem, ut scholae nostrae incrementis consulat, restituatque ciuibus nostris, totique Europae, tranquillitatem et pacem, quam poscimus omnes.

* * *

M

i-
n-
o.
e-
e-
ne
r-
e,
n,
r-
e
is
r-
r-
r-
t
i
e
s
n
e
a
p
o
o
o

Handwritten in blue ink:
Pm Vg 645 102

ULB Halle 3
006 320 578

F. K. 62.

23

Vg
6428

MEMORIAM
MELANCHTHONIANAM

ORATIONE

D. XXX APRIL. cIo Io cc LX

DE

SINGVLARIBVS PHILIPPI MELANCHTHONIS MERITIS IN REM
SCHOLASTICAM GORLICENSEM

PVBlice IN GYMNASIO HABITA

RENOVATAM

AMPLISSIMO SENATVI

SACRAM ESSE CVPIT

SIMVLQVE

LVSTRATIONEM VERNAM GYMNASII

D. XIII MART. INSTITVENDAM

INDICIT

M. FRIDERICVS CHRISTIANVS BAVMEISTERVS,

AVGVSTI GYMNI. GORL. RECTOR

GORLICII, cIo Io cc LXI, d. XII MART.

EX OFFICINA FICRELSCHERERIANA,

